

[Gert Petersen.]

normal fremgangsmåde, opfordrer jeg ministeren til at sikre, at visumansøgninger fra statsborgere i DDR behandles lige så hurtigt og effektivt som tilsvarende ansøgninger fra borgere i andre lande. At Danmark desværre stadig nægter at anerkende DDR, bør ikke kunne påvirke praksis i denne henseende — hvilket jeg går ud fra at ministeren er enig med mig i.

Udenrigsminister *Poul Hartlings* svar (14. juli 1970):

Efter suspensionen af den såkaldte kontrolrådspasordning for østtyskere behandles visumansøgninger fra DDR ligesom andre ansøgninger af fremmedpolitiet uden udenrigsministeriets medvirken.

Hvad den konkrete sag, der har givet anledning til spørgsmålet, angår, kan jeg oplyse, at det må bero på en misforståelse, når det er hævdet, at de omtalte 5 østtyske videnskabsmænd skulle have indgivet ansøgning om visum til danske myndigheder allerede i april måned. Kendsgæringen er, at ansøgningerne først kom militærmissionen i Berlin i hænde gennem det østtyske rejsebureau den 16. juni 1970. Ansøgningerne blev samme dag videresendt til fremmedpolitiet, hvor de modtoges to dage senere. Fredag den 10. juli sendte fremmedpolitiet telegrafisk bemyndigelse til militærmissionen til at udstede de omhandlede visa, og missionen underrettede endnu samme dag — ligeledes telegrafisk — det nævnte rejsebureau om, at dokumenterne ville kunne afhentes i missionen lørdag den 11. juli. En sådan afhentning har ikke fundet sted.

Hvad angår ekspeditionstiden i fremmedpolitiet, skal jeg efter samråd med justitsministeren og på dennes vegne oplyse, at arbejdspresset for tiden er meget stort — bl. a. på grund af de mange sager vedrørende gæstearbejdere — og en ekspeditionstid på ca. 3 uger for ansøgninger som de i spørgsmålet nævnte er ganske normal.

Af *Sigsgaard* til statsministeren (15. juli 1970):

„Det bedes oplyst, hvor mange og hvilke reklamebureauer der har været anvendt ved statens annoncering i forbindelse med forskellige love inden for

det sidste år, samt om de er udvalgt ved licitation eller på anden måde?“

Begrundelse.

Mit spørgsmål af 6. ds. om statens annoncering tilsigtede bl. a. at få ovennævnte spørgsmål besvaret, hvorfor de var nævnt i min skriftlige motivering (til belysning af baggrunden for det generelle spørgsmål af 6. ds.). Ved redigering i folketingets kontorer gled de imidlertid uden mit vidende ud. Følgelig blev de ikke besvaret i statsministerens i øvrigt udførlige svar af 13. ds., hvilket er baggrunden for, at de nu stilles som selvstændigt spørgsmål.

Det forekommer vigtigt, at der er fuld offentlighed omkring statens aftaler med private firmaer, ikke mindst når det gælder et så centralt område som oplysningsvirksomheden over for borgerne. Det forekommer ligeledes vigtigt, at private firmaer stilles lige i konkurrencen om leverancer og ydelser til staten.

Statsminister *Hilmar Baunsgaards* svar (20. juli 1970):

Den statslige annoncering, herunder også annoncering af nye love, formidles af statens annonce- og reklamekontor, der som regel også forestår annoncerernes udformning i samarbejde med de for opgaven nødvendige fagfolk. Igennem årene har udformningen af særlige opgaver i visse tilfælde været overdraget til reklamebureauer, idet dog samme bureau hidtil aldrig har fået tillagt mere end den ene opgave.

Udvælgelsen af et annoncebureau lader sig ikke gennemføre ved licitation. I mange tilfælde ville denne fremgangsmåde forbyde sig selv allerede af den grund, at den er tidkrævende og derfor ikke forenelig med en hastende annoncering. Men herudover savnes licitationens priskriterium, idet statens annonceudgift helt overvejende er bestemt ved dagbladenes faste annoncepriser, medens bureauerne får deres hovedbetaling i form af en som helhed fast provision fra dagbladene. Over for annoncøren tager bureauerne sig betalt for de specielle produktionsomkostninger, men den indbyrdes konkurrence føres som helhed på kvalitet og service.

Inden for det sidste år har annoncering af lovforskrifter i to tilfælde fundet sted under medvirken af reklamebureauer. An-